

KAMPEN OM JAGTVEJ 69

KRIGEN MOD DEN KØBENHAVNSKE UNGDOM

UDGIVET AF DKU

Kampene for Ungeren fortsætter

Vi giver aldrig op, vi kæmper for at sejre

Det utilgivelige er blevet gjort. Ungeren er blevet ryddet, og det historiske hus på Jagtvej 69 revet ned.

Politikerne i Københavns Borgerrepræsentation valgte at pisse på 25 års progressiv og anti-kommercialistisk kultur da de solgte huset på Jagtvej 69 til en profascistisk kristen sekt.

Det gamle Folkets Hus, som bl.a. lagde lokaler til den anden internationale socialistiske kvindekonference i 1910, hvor 8. marts indstiftedes som kvindernes internationale kampdag, blev revet ned og kørt væk af maskerede håndværkere under tung politibeskyttelse.

Som om de begivenheder og tanker, der lå bag huset kunne knækkes med maskiner, som om selve ødelæggelsen af de historiske sten ville destruere de solidariske, frigørende og oprørske tanker.

Rydningen og nedrivningen af huset er blot symbolet på systemets undertrykkelse af anderledes tænkende. Salg – rydning – vold og destruktion.

DKU fordømmer rydningen og nedrivningen af huset og det kapitalistiske system, der er ansvarlige.

Politiet har vist deres sande ansigt siden rydningen på Nørrebro. De er en del af et undertrykkelsesapparat, som ikke er bange for at udøve vold mod mindreårige, og som ikke har nogen skruper ved at foretage anholdelser baseret på racistiske fordomme.

Politiets umotiverede voldsanvendelse mod demonstranter, deres trusler og deres brutale racistiske diskrimination er blot nogle af de foreteelser, Nørrebro-borgerne har oplevet i de sidste dage.

Mere end 700 mennesker er blevet anholdt og en lang række mennesker er blevet udvist af landet eller varetægtsfængslet blot pga. hvor de har opholdt sig eller hvordan de har været klædt på.

DKU vender sig imod klassepolitiets groteske undertrykkelse af demonstranter, naboer og tilfældige forbipasserende og kræver de fængslede løsladt.

Forræderiet fra de parlamentariske partier, der har taget afstand fra demonstranterne, er enormt.

Ingen af dem støtter i virkeligheden ungdomshuset eller den frie kultur. Ingen af dem er villige til at hjælpe eller bare udbedre deres egne fejl. De tager afstand fra de frustrerede demonstranter når de i virkeligheden skulle tage

afstand fra politiets overgreb og salget af Ungeren.

Det er dem der har udløst volden på Nørrebro, det er dem der har stjålet huset og kulturen og livet og i sidste ende er det også dem, der er ansvarlige for alle overgreb og ulykker, der måtte forekomme under konfrontationer mellem demonstranter og politi på Nørrebro.

Når de vælger at forsvare pengene og uretten med deres kampklædte betjente og pansrede køretøjer, lægger vi os ikke ned og lader os kaste i fængsel. Når de tæsker os med knipler og skyder tåregas på mennesker vender vi os ikke om og går.

Selvfølgelig er vi vrede og selvfølgelig gør vi oprør, selvfølgelig lader vi os ikke knække fordi politikerne har stjålet vores hus eller fordi politiet tæsker os eller fordi dommerne sætter os i fængsel.

Rydningen og nedrivningen af jagtvej 69 er endnu et udtryk for det kapitalistiske samfunds kassetænkning. Alt hvad der er smukt og godt og menneskeligt har ikke nogen værdi hvis det ikke maksimerer profit.

Demonstrationer og aktioner bliver hele tiden flere og større, jo flere de smider i fængsel, jo flere går vi på gaden. De prøver at stoppe protesterne med vold, fængslinger, tåregas og knipler, men opnår kun at vi tager gaderne tilbage i en mægtig bølge af harme over den uret-

færdighed der trækkes ned over hovedet på os.

Kampen er principiel. Vi vil ha ungdomshuse hvor vi selv styrer tingene, vi vil ha fristeder og kultur, der bygger på menneskelige værdier og ikke gennemreguleres af markeds kræfter og profithensyn. Hvis politikerne ikke vil hjælpe så tager vi dem selv.

DKU er med og opfordrer alle til at støtte op om de fortsatte kampe for fristeder og progressiv kultur

- Slaget om Ungeren er ikke slut endnu.

Derfor siger DKU:

**Støt kampen for flere selvstyrende ungdomshuse
Nej til kapitalismens menneskefjendske kultur –
forsvar fristederne**

Løslad de fængslede NU!

Vi giver aldrig op – vi kæmper for at sejre

DKU

Kampen om Ungeren: En ny generations oprør

Af Cathrine Pedersen, formand for DKU

Rydningen og nedrivningen af ungdomshuset på Jagtvej 69 er et slag i ansigtet på alle progressive mennesker. Vi har været vidne til en veltilrettelagt og koordineret aktion, med mange samvirkende reaktionære kræfter, som skulle berøve ikke bare de københavnske unge et hævdvundet fristed i en historisk bygning og overdrage det til en gal fundamentalistisk krisen sekt.

Vi har set politiet, med mediernes bevidstløse bifald, med stort held øve sig i borgerkrig. Vi har set et retsvæsen krakelere og indsætte unge på samlebånd uanset om de har gjort noget som helst eller ej. Vi har set politistaten i funktion.

Vi har set det – fra Ruth til Ritt: Samme skidt!

Tidligt om morgenen den 1. marts valgte politikerne at indsætte betjente bevæbnet med maskingeværer og tåregas ind for at rydde huset. Nu skulle den private ejendomsret forsvares, om det så skulle koste menneskeliv.

Langsomt men sikkert begyndte protesterne. Om morgenen samlede unge mennesker foran huset og blev fængslet på stribe, mange varetægtsfængslede i ugevis.

I løbet af aftenen og gennem weekenden strømmede folk på gaden til planlagte og spontane aktioner. Politiet, med vogne lånt fra Sverige og Holland belejrede bydelen med vold og tåregas, men kunne ikke knække protesterne eller forhindre barrikadebygning og brostenskast.

Politiet henlagde Nørrebro i undtagelsestilstand, tæskede børn og unge, spærrede af og forhindrede folk i at aktionere, lavede bagholdsangreb med tåregas på anmeldte demonstrationer og folks hjem.

Hvor er der blevet løjet om Ungdomshuset og dets brugere! Dag ud og dag ind. De er fremstillet som 'forkælede snotunger', der tror de bare kan kræve ind, nærmest som overklassens børn. Men de har ikke fået offentlige tilskud til det hus, de fik lovning på. De har selv

holdt det kørende. Og de er blevet fremstillet som ballademagere, bøller og hærværksfolk, men balladen kom, da et flertal på Rådhuset lavede en sammensværgelse om at fratage de unge deres hus og overdrage det til en halvgal sekt under den mest massive magtanvendelse – med bistand fra antiterrorkorps, militær og udland – som er set i årtier.

Men netop fordi Ungdomshuset ikke var, hvad den borgerlige propaganda påstod – et tilholdssted for en marginaliseret gruppe af asociale unge – slog det tilbage med den bredeste, mest massive og alsidige modstand mod det vilde destruktionsræs, der har været set lige så længe.

Ungdomshuset var et samlingssted og fristed, hvor en ny generation kunne være/finde sig selv – og er blevet et nyt symbol for dens kamp. Og det var først og fremmest Nørrebro-ungdommens og københavner-ungdommens hus, arbejderungdommens hus, elsket af både pigerne og drengene.

Ungdomshuset repræsenterede en anden side af dansk ungdomskultur end den ensrettede og gennemkommercialiserede diskotekskultur, der ellers tilbydes. En kultur med de unge selv som hovedaktører. Det var et hus med folkekøkken, støttefester, politisk aktivitet og bands uden pladekontrakter.

Derfor var det en torn i øjet på det renskurede neo-con Danmark. Det var et sted hvor arbejderungdommen og de

udstødte kunne føle sig hjemme og finde alternative måder at tænke og organisere på. Derfor skulle det væk og erstattes af en syg kristen menighed.

Rydningen af huset var dråben ovenpå årevis af reaktionær klassepolitik, som fik bægeret til at flyde over. Ungdomshusaktivister, brugere, progressive og indvandrere forenedes i kamp mod undertrykkerne personificeret af politiet i de pansrede køretøjer.

Som i Frankrig hvor mordet på to unge drenge i fjor førte til voldsomme optøjer, har slagtingen af ungdomshuset ført til en bevægelse, der både handler om et hus og et fristed, men også er en protest mod det kapitalistiske Klasse-Danmark. Mod et Danmark, der fører racistisk hetz mod udlændinge, lukker skoler og sygehuse, ødelægger velfærdsgoder som efterløn og pensionsordninger (for dem, der er unge i dag), stigmatiserer arbejdsløse og syge, går i krig og indfører terrorlove, der kan spærre folk inde for blot at være uenige med systemets måde at tænke på. Det er de unge, der nu og i fremtiden bliver og vil blive ramt af denne reaktionære overklassepolitik, sat i system af såvel Fogh og Co. som af Ritt og Helle Thorning-Schmidts socialdemokrater.

Et nyt ungdomsoprør er i gang, en ny social revolte. En ny og slagkraftig ungdomsbevægelse, som vil manifestere sig igen og igen i den kommende tid og de kommende år.

Politi rydder Ungdomshuset ved militært helikopterangreb

Nu til morgen ved syvtiden indledte specialstyrker fra politiet et angreb på Ungdomshuset for at rydde det. Militærhelikoptere satte betjente af på taget. En kran slog hul i huset i tredje sals højde, og i løbet af få minutter trængte politiet ind i huset. Samtidig fjernedes fredsvagten og andre foran huset, og området blev spærret af.

Der blev brugt tåregas. To ambulancer kørte derfra. Det forlyder, at der i al fald er én hårdt kvæstet, en ung tysker. To er tilsyneladende kørt over af politiet. Ungerens hjemmeside opfordrede folk til at dukke op i kvarteret og protestere. Hundreder har vist deres sympati med Ungdomshuset og deres afsky for den barbariske krig mod den københavnske ungdom. Der har været en del arrestationer. Ifølge politiet var der kl. 10 omkring 75 anholdte, heraf 35 fra selve huset.

Nogle timer efter politiaktionen blev der oprettet barrikader i gaderne. Disse blev angrebet af politiet, men blev genoprettet andre steder i en stadig større ring omkring huset. Der har været en række episoder og gadekampe, hvor der er kastet brosten mod politiet og deres køretøjer. En anholdt rev sig løs og blev beskyttet af folkemængden. Et par nazister forsøgte at provokere – og blev reddet af politiet.

Der har været også været en hel række støtteaktioner rundt om i København, herunder en Reclaim The Streets-demo. Og bl.a. blev et hus i Gentofte besat. Det er ryddet af politiet.

Politiet har også hindret støtter i at komme med tog til København og sendt folk retur til Sverige og Tyskland.

Demonstrationen fra Blågårds Plads kl. 17 samlede flere tusinde unge og mange ældre, der sympatiserer med Ungeren og kræver den tilbage til fol-

ket. Demonstrationen gik ad Nørrebrogade op mod Ungdomshuset, men blev stoppet af politiet.

Det udløste voldsomme kampe – de hylende politibiler blev tildænget med malerbomber, flasker og efterhånden også brosten. En række bål blev antændt på Nørrebrogade. Ved 19-tiden begyndte politiet at kaste med tåregas og rydte bål og barrikader. På det tidspunkt var mere end 150 anholdt.

Der gennemførtes støtteaktioner og demonstrationer i bl.a. Tyskland, Sverige, Norge og Frankrig. Kl. 22 startede en ny protest fra Rådhuspladsen, et sørgotog med langt over tusind deltagere. Demonstrationen sluttede ved Folkets Park. Aktionerne fortsatte, ikke mindst på Christianshavn. I Blågårdsgade blev en gammel skolebygning kortvarigt besat. Politiet anvendte igen tåregas på Nørrebro og udstedte en generel arrestordre, dvs. reelt udgangsforbud på Nørrebro. Der blev foretaget nye anholdelser natten igennem.

Fredag morgen var 219 personer arresteret. 35 af de anholdte fra selve Ungdomshuset blev fremstillet i grundlovsforhør og varetægtsfængslede for næsten en måned. Der lægges op til meget hårde straffe.

Ritt Bjerregård og de reaktionære politikere på Rådhuset i København og i Folketinget roser politiet og glæder sig over rydningen. De glemmer at takke de unge for ikke at smadre mennesker eller butiksruder.

Det er et sygt system, som fører krig mod sin ungdom.

Meget tyder på, at huset vil blive revet ned efter en forud fastlagt plan mellem politi, politikere og de fundamentalistiske 'ejere' af et hus, der tilhører det danske folk.

kpnnet.dk 1. marts 2007

Berettiget

Den brutale rydning af Ungdomshuset har demonstreret, at de borgerlige partier og Socialdemokraterne i København fører krig mod ungdommen, sidstnævnte mens de hykler vilje til at finde løsninger.

Der er blevet slået meget hårdt ned på den berettigede modstand, som rydningen har forårsaget. Et rekordstort antal unge er fængslede, heraf mange mindreårige. Domstolene har varetægtsfængslet på samlebånd, ofte for fire uger, et rent hævnogt og et kraftigt antidemokratisk signal.

Et af Københavns centrale kvarterer, der altid har været byens pulsslag, blev reelt sat i undtagelsestilstand. Tåregassen flød i gaderne. Statens (og privatejendommens) voldsomagt blev massivt sat ind mod byens borgere, de yngste af dem.

Ungdomshuset støttes af flertallet af københavnere. Alle forsøg på at fremstille de unge omkring huset som en isoleret flok 'autonome' voldemænd er slået fejl. Både meningsmålinger og støttemanifestationerne viser, at et meget bredt udsnit af Københavns borgere støtter de unge og deres kamp.

Billederne af politibrutaliteten er gået verden over og har bidraget til at udløse sympatidemonstrationer i en lang række lande. Det er ikke af et omfang som under Muhammed-krisen, men denne gang drejer det sig om solidaritetsmanifestationer med den danske ungdom og det danske folk.

Politiet er blevet skamrost for denne demonstration af lov og orden a la Fogh, Bjerregaard og Thorning Schmidt, som ligger i direkte forlængelse af 18. maj 1993.

- Ingen politifolk er blevet såret. Der har ikke været et orgie af rudeknusninger. Men ingen tænker på at rose de

modstand

unge aktivister for deres tilbageholdenhed, siger Klaus Riis fra Arbejderpartiet Kommunisterne.

- De unge har vist, at de kan kæmpe med forskellige metoder, som situationerne kræver det, og de har ført en meget flot, alsidig og bred kamp.

Bredden i kampen har gjort, at mange voksne og ældre også har fulgt udviklingerne tæt og været med, heriblandt mange forældre til unge brugere af Ungdomshuset. De bliver nu svinet til af den konservative justitsminister for ikke at holde deres børn hjemme.

Dertil er blot at sige, at alle – unge og ældre – har en (grundlovsfastlagt) ytringsfrihed, ret til at demonstrere, protestere og tilkendegive deres mening. Alle forsøg på at skræmme folk fra det er simpelthen reaktionære anslag mod ytringsfriheden.

Ansvar for konflikten og urolighederne ligger ikke hos de unge eller deres forældre, men hos rådne politikere (i København og folketinget), den private ejendomsrets nidkære forkæmper, kristen reaktion og voldmænd og -kvinder med gasmasker og pensionsordninger.

- Efter rydningen er der to helt centrale spørgsmål, som alle støtter af Ungdomshuset og Jagtvej 69 må samles om, siger Klaus Riis.

- Det ene er at hindre nedrivningen af Jagtvej 69, som er et historisk sted af international betydning, ikke mindst for alle verdens kvinder. Fru Evensens sekt er fast besluttet på at rive huset ned – og opfordres kraftigt dertil af politiet! Men Jagtvej 69 bør bevares for eftertiden, hvor den kristne sekt blot vil være en parentes. Det andet er kravet om et ungdomshus og et ungdomshus NU. Det burde være Jagtvej 69, men det gøres ubrugeligt til det formål for nærværende.

En bred bevægelse må sikre, at der kommer et nyt ungdomshus. Enten gennem aktioner eller forhandlinger. Folkets Hus og Park i Stengade blev faktisk erobret af københavnske unge i begyndelsen af 70'erne gennem aktioner – og kom ikke som gaver fra politikerne. Begge står endnu.

kpnet.dk 2. marts 2007

Masseanholdelser

200 arresteret torsdag, hvor Ungerne blev ryddet, 200 arresteret fredag nat, 200 i løbet af lørdagen. Rydningen og den forventede nedrivning af den progressive københavnske ungdoms samlingssted Jagtvej 69 har som forudsagt udløst omfattende gadekampe

Lørdag morgen var der razziaer mod bl.a. Folkets Hus, Stengade, og Kollektivet Bumzen. 90 blev anholdt.

Kravet om at bevare Jagtvej 69 og Ungdomshus NU må suppleres med krav om løsladelse af fangerne. I alt blev mere end 200 arresteret i løbet af den rolige lørdag, hvor der blev gennemført en stor og fredelig demonstration med mere end 3.000 deltagere til støtte for Ungdomshuset, dårligt mediedækket.

Det samlede antal anholdte siden i torsdags er søndag morgen (4. marts) på 643 unge. Det store flertal af dem er unge danske brugere af Ungdomshuset, mange under 18 år. 218 er varetægtsfængslede efter summariske grundlovsforhør, heraf 20 under 18.

Politiet og medierne søger at fremstille det, som om det især er udenlandske støtter af Ungdomshuset, der er 'voldelige aktivister'. Men selvom der har været gennemført en særlig klapjagt på udlændinge, er det et mindretal af anholdte og fængslede, som ikke er danske unge. Omkring 140 udlændinge er anholdt – heraf 20 svenske, 20 nor-

ske og 25 tyske statsborgere. Mange af udlændingene er udvist.

Nye sammenstød startede på Skt. Hans Torv efter midnat fredag, da en ellers fredelig demonstration på mere end tusinde blev angrebet med tåregas af politiet og spærret inde i kvarteret af kampklart politi. Politiet har fået mandskabsforstærkninger fra hele landet og materielle forstærkninger fra Sverige i form af biler til erstatning for beskadigede.

Mange demonstranter blev syge af tåregassen, mange brækkede sig i baggårde og på fortove. En enkelt demonstrant er kommet på hospitalet efter at være ramt af en tåregasgranat.

Det udløste omfattende kampe i kvarteret og på Christianshavn med barrikader, antændelse af skraldebøtter og biler. Bl.a. Christianshavns Gymnasium blev udsat for et helt unødigt hærværk – fra provokatører?

Der er nu mange beretninger om politibrutalitet: om tæsk, spark og tortur under anholdelser, som skal tilsløres med omfattende sigtelser. Civilklædte betjente, der infiltrerer protesterne og indsættes under kampene (undertiden med gasmasker), står for en stor del af anholdelser og volden mod de unge. Der er eksempler på, at de ikke har legitimeret sig ved overfald.

kpnet.dk 3. marts 2007

Hvem lavede hærværk på Christianshavns Gymnasium? Nazister og provokatører aktive

I forsøgene på at fremstille aktivisterne omkring Ungdomshuset som hjernedøde hærværksmænd og ballademagere svælgede medierne i destruktionsberetninger. Det groteske hærværk mod biblioteket på Christianshavns Gymnasium blev uden videre tillagt aktivisterne. Ingen søgte at undersøge det, og det aktive og aktivt fotograferende politi har ikke pågrebet nogen for dette hærværk. Gymnasiets rektor åbnede imidlertid i et TV-indslag muligheden for, at det ikke var ungdomshusaktivister, der stod bag. For hvilken interesse skulle de overhovedet have i det?

Nazister, provokatører og agenter har notorisk været aktive i urolighederne, i hemmelighed, eller forklædt som protesterende. Det er disse skumle kræfter, som har en interesse i at kampen for Ungeren fremstilles som terrorisme.

I et indlæg om urolighederne på Nørrebro i Nyhedsavisen 7. marts kan Rikke Andreassen, som er lektor på Malmö Högskola og dagligt arbejder i

Blågårdsgade fortælle følgende lærerige historie: "Over for mit kontor ligger en cykelforretning. Natten mellem fredag og lørdag blev cykelhandleren i sin butik, da han var bange for, at den kunne blive smadret.

Ganske rigtigt, pludselig fløj der en brosten gennem vinduet. Cykelhandleren løb ud på gaden, hvor den stenkastende unge mand var ved at flygte. Cykelhandleren løb efter ham: Sådan en autonom bølge skulle ikke smadre hans butik. Vreden gav ham kræfter, og det lykkedes ham at fange stenkasteren. Til sin forbavselse opdager cykelhandleren, at han ikke har fat i en ung autonom eller aktivist, men en nynazist!

Der er åbenbart elementer, der i weekenden har benyttet sig af urolighederne til at udøve hærværk, som de ved, at andre, nemlig Ungdomshus-aktivister, vil få skylden for. Meget tankevækkende." Eksemplet er langt fra enestående. Adskillige aktive nazister er afsløret – men andre er det ikke.

Razziaer og vilde arrestationer

Politiet for hårdt frem ved en hel stribe ransagninger af københavnske frister uden retskendelser lørdag morgen, hvor mere end 100 blev anholdt uden nogen form for bevis for kriminel virksomhed. Det var præventive anholdelser, politistatistikmetoder.

Kollektivet Bumzen i Baldersgade, Nørrebro, blev tidligere i dag (3. marts) udsat for politihærværk. Politiet smed gas ind ad vinduerne og sparkede hoveddøren ind. Beboernes dyr blev lukket inde i et rum, som også var fyldt med gas, og først efter to timer måtte pårørende komme ind og hjælpe hundene.

Efter at have smadret adskillige ting i huset anholdt betjentene alle tilstedeværende på adressen uden sigtelser. Efter gennemgang af bygningen kan der konstateres urimeligt hærværk på beboernes værelser.

Omkring 100 mennesker er blevet anholdt i forbindelse med dagens aktion, oplyser Københavns Politi til Modkraft. Anholdelserne fandt sted på op imod otte forskellige adresser, herunder på Nørrebro, hvor kampklædt politi stor-

mede Internationalt Forum, kollektivet Bumzen, Solidaritetshuset og Det Fri Gymnasium. Også værestedet Gaderummet har haft besøg af politiet.

Blandt de anholdte er flere medlemmer af den aktivistiske retsgruppe ABC samt et enkelt medlem af Internationalt Forum. Derudover er der ifølge øjenvidner anholdt 10 i Solidaritetshuset.

Lars Gaardsøe, talsmand for Internationalt Forum, siger:

- Vi protester mod politiets selvudræbte undtagelsestilstand i København, og vi vil holde politiet ansvarlig for dette overgreb.

Til offentligheden:

Åbent brev fra Folkets Hus, Stengade 50

Lørdag morgen omkring kl. 10.30 blev Folkets Hus i Stengade ransaget af politiet. Ransagningen skete uden ransagningskendelse og medførte store ødelæggelser i det brugerstyrede medborgerhus på Indre Nørrebro.

På pågældende tidspunkt befandt sig i huset kun en ældre bruger, som afviklede Miljø-tv på Kanal København. På trods af, at han kunne have åbnet dørene for politiet, valgte de at sparke samtlige døre i huset ind. Huset blev gennemført, men da der ikke foregår kriminelle aktiviteter i huset, fandt politiet intet.

Vi antager, at ransagningen skal ses i sammenhæng med det stormøde, der blev afholdt i Folkets Hus fredag. Jesper Lund fra husets administrationsgruppe og skolelærer på en lokal skole på Nørrebro udtaler: "Selvfølgelig skal de unge have mulighed for at holde møde, også i Folkets Hus. Det er der ikke noget ulovligt i. At nægte dem deres demokratiske ret bringer ingen løsning på konflikten."

Jesper Lund fortsætter: "Dagens ransagning af Folkets Hus har vi svært ved at opfatte som andet end chikane. Vi sidder tilbage med et halvsmadret hus. Det er en beklagelig optrapning af konflikten og et helt unødvendigt angreb på et lokalmiljø. Det vil kun medføre mere frustration og vrede."

Folkets Hus har fungeret som brugerstyret medborgerhus på Nørrebro siden 1971. Huset lægger rum til forskellige kulturelle og politiske grupper og er et åbent mødested for folk på tværs af generationer og rummer en bred vifte af politiske, sociale og kulturelle aktiviteter, såsom lokal-tv-stationen TV-TV, folkemusikgrupper, børneaktiviteter, teater, dans, maleri og en række lokale politiske grupper.

Nørrebro 3. marts 2007

Socialdemokraternes hovedkontor besat

En gruppe aktivister, som støtter Ungdomshuset, har besat Socialdemokraternes hovedkvarter på Danasvej, Frederiksberg, med krav om løsning af krisen.

– Grunden til besættelsen er, at det tydeligvis ikke er sevet ind hos politikerne, at dette er et politisk problem, siger en talsmand.

Socialdemokraternes formand Helle Thorning Schmidt kom til parti-hovedkontoret.

- De skal ikke være her. Jeg vil ikke snakke med dem, sagde Helle Thorning Schmidt til TV2News og bad politiet om at fjerne aktivisterne.

- De unge ligger som de har redt. Socialdemokraterne i København har gjort alt, hvad de kunne, tilføjede hun.

Aktionen afsluttedes fredeligt, da aktivisterne på politiets indtrængende opfordring forlod den fundamentalistiske EU-sekts hovedkontor

kpnet.dk 2. marts 2007

Myten om viljen til politisk løsning

Synspunkt fra Ungdomshusets pressegruppe

Efter de seneste par dage at have set Ritt Bjerregård få lov at optræde i diverse medier og fremføre sit syn på sagen ukritisk og uhindret få lov at lyve i pressen vil vi gerne understrege følgende:

1) Når Ritt Bjerregård påstår, at hun er kommet med flere forslag til løsninger, så er det helt objektivt løgn. Der er kommet ét forslag: at man på almindelige markedsvilkår købte den kommunalt ejede bygning i Stevnsgade.

Fra Ungdomshusets side skal vi understrege, at dette ikke kan kaldes en politisk løsning, da denne løsning jo så absolut også ville være mulig uden Ritt Bjerregård som ejendomsmægler. Det undrer os, at ingen spørger hende, hvad der skulle forhindre fonden i at gøre et sådan køb også uden politisk indblanding.

2) Da Ungdomshuset sagde nej til at reducere retten til et ungdomshus til et spørgsmål om købekraft, så var det ikke – som overborgmester Ritt Bjerregård ellers har påstået flere gange – en lille hård kerne, der tromlede beslutningen igennem. Beslutningen blev truffet efter omkring 25 timers debat blandt husets aktivister. Det var en beslutning, man

kom frem til i fællesskab.

3) Ungdomshuset blev solgt for mere end seks år siden. Utallige demonstrationer, underskriftsindsamlinger, opfordringer til møder og meget mere er blevet overhørt af politikerne, mens en rydning rykkede nærmere. Først efter en afgørelse i landsretten og fogedretens fastsættelse af en rydningsdato har der været vist politisk interesse (om end minimal). Det skal her også på det allerkraftigste understreges, at Ritt Bjerregårds tilbud om at sælge bygningen i Stevnsgade kom over en måned efter, at Ungdomshuset skulle have været ryddet 14. december.

Ritt Bjerregård har været overborgmester i et år og været bekendt med problemstillingen. Måske skulle hun have gået ind i sagen med det samme og ikke en måned ”for sent”. Havde overborgmesteren engageret sig i sagen tidligere, så havde det måske været muligt at finde en fornuftig løsning.

Problemet er, at der ikke har været nogen reel politisk vilje til at løse problemet. Havde fonden ikke eksisteret, var der ingen alternativer. Dermed er det jo klart, at den eneste ”politiske løsning” var private investorer.

4) Grunden til, at der er en anden juridisk ejer af Jagtvej 69, er alene, fordi politikerne solgte huset til dem. Problemet er altså politisk skabt. Det var en politisk beslutning at sælge Jagtvej 69 til en kristen sekt. En økologisk fond, der havde som erklæret mål at lade Ungdomshusets aktiviteter fortsætte, bød også på Jagtvej 69. Salget må derfor ses som et helt bevidst forsøg på at lukke Ungdomshuset.

5) Vi må understrege, at unge frivilligt og ulønnet har lagt kræfter i Ungdomshuset i 24 år. Det er derfor det økonomisk mest fornuftige kulturinitiativ at støtte. Det eneste, der bliver bedt om, er jo et hus at lægge kræfterne i.

Når politikere giver udtryk for, at Ungdomshuset har været til gavn for København, og de synes, der skal være plads til sådanne aktiviteter, dog uden de skal involvere sig i det, svarer det vel nogenlunde til at sige, at der bør være veje i København, men folk må selv betale dem.

*Ungdomshusets pressegruppe
4. marts 2007*

Den amerikanske folkesanger David Rovics er en hyppig gæst i Danmark og har flere gange optrådt på Jagtvej 69 – også i kampen for dens bevarelse. Da slaget stod, var han i USA, hvor han lavede denne artikel til det progressive internet-magasin truthout.

Onsdag den 7. marts

Jeg blev vækket før daggry sidste torsdag, da mobilen ringede. En ven fra København: "Undskyld, jeg ringer så tidligt. Det er sket." Da jeg for nylig har opholdt mig længere tid i Danmark, vidste jeg straks, hvad det betød. Flagskibet for Danmarks anarkistiske huse, et af Europas ældste selvstyrende sociale centre, var blevet angrebet af politiet. "De landede med helikoptere på taget," sagde min ven.

Dansk antiterror-politi landede ved daggry, uden varsel, og helt sikkert uden invitation. De brugte helikoptere, nedrivningsudstyr og masser af tåregas for at overvinde modstanden fra den håndfuld unge, der i nogen tid havde holdt 24-timers vagter i Ungdomshuset. De middelalderlige barrikader, der var blevet forbedret gennem de seneste måneder, var imponerende at se på, men alle i huset, som jeg talte med under mit besøg i København, resignerede over for muligheden af et helikopterangreb, der blev anset som umuligt at modstå.

Hver eftermiddag efter politiets besættelse af huset har tusinder fra alle lag af befolkningen demonstreret fredeligt for at støtte Huset. Hver nat har

Slaget om Ungdomshuset

– set fra verden udenfor

Af David Rovics

Barrikader på Nørrebrogade

tusinder flere været på gaderne på afgjort mindre fredelige måder. Dele af byen har været præget af brændende barrikader, vandkanoner og tåregas. Med 600 arresterede, da det blev lørdag nat, blev gaderne mere rolige.

Politiet er rekrutteret fra hele Danmark for at deltage i undertrykkelsen af ungdomshus-bevægelsen og deres supportere, og de har åbenbart endog lånt politibilere fra Sverige. Som en del af Schengen-zonen er det at køre ind i Danmark normalt så nemt som at køre over grænsen fra Massachusetts til

New York, men i de seneste dage har der igen været regerings-agenter ved grænserne. Blandt de 600 arresterede i København har der været mange tyskere, nordmænd, svenskere og andre internationale supportere, men mange flere mulige supportere er rapporteret afvist ved grænserne.

Min kontakt fortæller mig, at folk fra andre steder i Danmark er blevet udvist fra København, hvis de gav politiet mistanke. Danmark består af tre hoveddele forbundet med to meget lange broer. Næsten alle fra en af de to vestlige dele kommer via en bro, så logistisk er det ikke så svært at forhindre danskere i at nå deres egen hovedstad, som det er i mange andre lande.

Der er foretaget razziaer på adskillige venstreorienterede sociale centre, infosteder og kollektive huse med ødelæggelse af indbo, unødvendig smadring af døre og arrestationer. Medlemmer af det anarkistiske Sorte Kors (ABC), der giver juridisk støtte til de fængslede, blev selv arresteret.

Ved Ungdomshuset og i nabolaget på Nørrebro vurderer aktivister, at 100-200 betjente bevogter bygningen hele tiden.

To milliarder kroner brugt i FN-stridig krig

Danmarks deltagelse i den FN-stridige aggression mod Irak og det efterfølgende "genopbygningsarbejde" har foreløbig kostet 2,077 milliarder kroner. Det skriver krigsminister Søren Gade (V) i et svar til SF's formand, Villy Søvndal. Heraf løber alene den militære indsats op i 1,561 milliarder kroner.

To milliarder kroner (det er for at være aktuell rigtigt mange ungdomshuse), langt over 655.000 døde irakere,

seks dræbte danskere og et aldeles blakket ry som en amerikansk lydstat og deltager i en ulovlig angrebskrig baseret på løgn over løgn har været Fogh-regeringens resultat i Irak indtil nu. Den borgerlig-reaktionære krigsforbryderregering trækker en stor del af sine besættelsestropper hjem fra Irak til august. Herefter vil der officielt være 50 danske besættere og fire danske helikoptere i Irak. *Frit Irak Blog*

Kampen for Ungdomshuset har fået meget stor støtte fra en stor del af det civile danske samfund, herunder fagforeninger, der principielt nægter at arbejde under politibeskyttelse. Den højreorienterede kristne sekt, der købte bygningen, Faderhuset, har imidlertid fundet folk til at arbejde med at ødelægge og nedrive bygningen. De bærer masker, fordi de ikke ønsker at blive genkendt. En dansk flag vajer nu på toppen af Jagtvej 69.

Der har været dusinvis af protester ved danske ambassader i hele Europa i solidaritet med kampen for Ungdomshuset. I Paris blev den danske ambassade besat.

Støtter af Ungdomshuset har dannet en fond i håbet om at legalisere Huset ved officielt at købe bygningen, men Faderhuset nægtede at sælge. Fonden fik at vide af Københavns bystyre, at de muligvis kunne købe en anden bygning. Ungdomshuset udsendte en udtalelse, der afslog denne idé med, at de regerede principielt selv skulle tilvejebringe en løsning på det problem, de selv havde skabt, uden at lade andre betale for det.

Københavns Unger-aktivister tør stille spørgsmålet: "Hvis verden er det egentlig?" Hvem er disse folk, der

erklærer, at de ejer alting, disse herremænd? Måske er privatisering og værdisætning af samfundet hverken retfærdig eller umulig at forhindre. Måske luften, vandet, jorden og selv bygningerne på jorden skulle være fælles. Måske ville enhver by i sådant et rigt samfund have frie sociale centre som Ungdomshuset, uden at man behøvede at slå for dem.

Siden 1982 har Ungdomshuset været et vigtigt center i Europa for den autonome bevægelse. Folk, som har kæmpet mod industriens grådighed og for et ligeværdigt samfund. Mod nationalisme, for en verden uden grænser. Mod racisme, for en verden uden diskrimination og fremmedhad. For disse og andre holdninger har Ungdomshuset været vært for tusinder af koncerter, workshops, møder, konferencer og protester.

Bygningen, som i hvert fald indtil sidste torsdag husede Ungdomshuset, havde en lang historie før 1982. Den blev bygget af den danske arbejderbevægelse i 1897 og blev kaldt Folkets Hus. VI Lenin talte dér før den russiske revolution. Anden Internationale holdt kongres dér. Fra det hus blev den første internationale kvindedag erklæret. Det forfaldt og blev ikke brugt sidst i 70'erne og blev besat i 1982 af autono-

me unge.

Og nu, samtidig med at de sælger Ungdomshuset, planlægger den danske regering at overtage ejendom på Christiania, sparke beboerne ud for at skabe, hvad de med en omskrivning kalder "lavindkomst-boliger". De, der søger at profitere på værdisætningen af byer, ser ud til at bruge den samme kapitalistiske håndbog, fra New York til San Francisco til København.

Slaget om Ungdomshuset er ikke forbi, skønt bygningen er besat af politiet og rives ned af maskerede arbejdere. Elementerne fra den autonome bevægelse, der gjorde huset til center for sin bevægelse, vil ikke forsvinde, med eller uden huset. Den samme kamp for fælles rum mod industriens grådighed, kampen mellem kapitalens kræfter og befrielsens kræfter vil fortsætte i forskellige former, i København og over hele verden.

Og helt sikkert, ligegyldigt hvad Faderhuset ender med at bygge på Jagtvej 69, efter de har ødelagt den historiske bygning, der står der nu, er de i gang med en meget langvarig kamp.

Oversat og let forkortet af KP

"Dette er kun begyndelsen"

Af Ruth Evensens "sejrstale" til menigheden i Faderhuset

Jeppé Kabell er studerende ved RUC og i færd med at lave en opgave om kristen fundamentalisme. Sammen med tre medstuderende overværede han Ruth Evensens prædiken til sin menighed efter rydningen af Ungdomshuset. De unge studerende blev kropsvisiteret ved indgangen. Bagefter offentliggjorde Jeppé Kabell et referat af 'sejrstalen' på sin hjemmeside www.mrkab.com.

Pluk fra sejrsrusen:

"Jeg er stolte af jer, og jeg vil gerne rose jer for jeres udholdenhed. Faderhuset har sejret!"

(Sektens medlemmer, der tæller ca. 40 personer, brød ud i vild jubel og hujende tilråb)

"Det er kun lykkedes, fordi der var en kvinde, en Guds kvinde, som turde stå

fast. Kun fordi der var en Ruth Evensen, som ikke rokkede sig en millimeter, men hele vejen igennem holdt fast i det, som Gud havde pålagt hende – dvs. mig. Mange medier, og også Ritt Bjerregaard under mødet på Rådhuset, har spurgt mig, hvorfor jeg dog ikke bare sælger huset og høster gevinsten. Jeg griner af dem – hvor dumme er de? Vi har oplevet, at Gud har pålagt os at købe det hus, og fordi jeg har holdt fast i hans løfte, har vi nu sejret. Det er den magt, vi har, når vi tilhører Gud."

(Vild jubel og stor klapsalve)

"Undskyld mig, men hvis man opfører sig sådan, hvordan kan man så påstå, at man forsvarer en kultur? Det er ikke kultur, men bare Satan, der kæmper en håbløs kamp mod Gud."

"Gud har store planer med Faderhuset. De fleste tror, at vi snart kan ånde lettede op. Men sådan bliver det ikke.

Er det ikke fantastisk, at en menighed af rettroende og disciplinerede kristne har kunnet have sådan en samfundsforvandlerkraft? Vi er eksponeret ikke bare i hele Danmark, men også det meste af verden. Hvad siger I? Hvad synes I det næste skal være? Hvad med homoseksualitet?"

Ruth hævdede stemmen mere og mere.

"Danmark har tilpasset sig tidsånden, og Folkekirken vier i dag homoseksuelle. Det er ikke naturligt for to mennesker af samme køn at være sammen. Undskyld mig, men vi er bare ikke fysisk indrettet til det! Og hvad med lesbiske, som åbenbart skal kunne få kunstig befrugtning? To kvinder, der får børn? Det er ikke Guds vilje!"

"Og hvad med pornografi, hva'? Hvad med abort? Hvad med incest, hva'? Det bliver det næste. Vi har styrken, og vi har troen."

En historie om politivold og retsløshed fra dagen, hvor Ungdomshuset blev ryddet - fortalt til DKU's blad

Det er søndag eftermiddag (4. marts 2007). Jeg sidder og snakker med *Alex*, der havde fødselsdag den 1. marts – han fyldte 17 år netop den dag, Ungdomshuset i København blev ryddet – et sted, han selv er kommet, men hvor han aldrig har oplevet ballade eller slåskamp.

Netop denne dag bliver *Alex*' værste fødselsdag nogensinde. Det bliver dagen, hvor han mærker politiets nye forhørsmetoder. Tæsk, kvælning og ydmygelse.

Da *Alex* begynder at fortælle om begivenhederne, kan man tydeligt mærke, at han fortsat er rystet over sit møde med ordensmagten. Det er svært at huske præcist, hvad der er sket, men han forsøger efter bedste evne at gengive aftenens begivenheder.

Torsdag aften omkring 21.30 går *Alex* med tre andre fra en lejlighed på Nørrebro ind mod Københavns centrum. *Alex* er det, man normalt omtaler som en hip-hopper – store hængerøvsbukser, hættetrøje og kasket er hans vanlige påklædning i stort set al slags vejr. På vej til Nørreport vokser gruppen til 10-20 stykker. Nogle har smidt cykler ud på gaden, og *Alex* forstår godt reaktionen oven på rydningen af ungdomshuset. Han har selv været der en del gange, men har aldrig været en del af den faste kerne. Siden i sommers har han været på efterskole og har ikke deltaget i den seneste tids manifestationer omkring ungdomshuset.

Gruppen bevæger sig ad Frederiksborggade (Købmagergade) ned mod Kultortorvet. Klokkeren er nu blevet ca. 21.50. Enkelte butiksruder på gaden er blevet knust.

Han står i nærheden af Kultortorvet, da de fleste begynder at løbe fra Roseborggade bag ham. Der går nogle sekunder, før han opdager, at en bil kommer ræsende mod dem. Bilen er civil – fuldstændigt umær-

ket. Han flygter ned på Kultortorvet med bilen i hælene, hopper over en bænk og fortsætter mod Hausergade. De fleste befinder sig nu andre steder på pladsen. Bilen forfølger *Alex*, og han drejer ned ad Sankt Gertruds Stræde. Her kommer bilen så tæt på, at han er nødt til at hoppe i dækning i en lille trappeopgang for ikke at blive ramt. Det hele går meget hurtigt, og han aner ikke, hvem der er efter ham. Bilen standser med det samme, og der er ingen mulighed for at slippe væk i den smalle gade, så han stiller sig med armene over hovedet. Tre mand springer ud af bilen – i hvert fald én med en knippel hævet over hovedet, så nærmest per refleks dukker *Alex* sig og dækker hovedet med armene. "Jeg skal ikke slås i hovedet med knippen," er det eneste, han tænker.

Med hovedet nede kan han ikke se, hvad der sker, men han får adskillige knippelslag – i hvert fald omkring fem på baghoved og ryg. Kort efter trækker de ham brutalt ind på bilens bagsæde uden på noget tidspunkt at have identificeret sig.

I bilen er chaufføren (A), en i passagersædet (B), en på bagsædet til venstre (C) og *Alex* bagi til højre. Da de halvvejs kaster *Alex* ind, får han besked på at holde hænderne på ryggen og hovedet nede.

Han hører dem melde over radioen, at de "har taget én, og der er 10-20 andre, som er meget aggressive". Han får indtryk af at de gerne vil hurtigt væk, men samtidig gerne vil finde de andre. B lader en kommentar falde om, at nu "kører de en tur i mosen".

Nu følger det, *Alex* kalder "første del" – med hans egne ord var det "det mest brutale og sværest at huske".

B begynder at udspørge ham: "Hvem er ham i den røde?" "Hvem er de andre?" "Hvor er de på vej hen?" Han er meget aggressiv, og hvert spørgsmål følges af et slag i ansigtet.

Han er stadig tydeligt påvirket, når han fortæller, og han

Tillykke med dagen!

En personlig beretning fra 1. marts 2007

Begravelsen af Ungdomshuset var også begravelsen af retssikkerhed

kan ikke huske, om slagene var med knyt-næve eller knippel. Det føles og huskes som rigtig mange hårde slag. *Alex* fortæller: "Tænker jeg konkret tilbage, kan jeg huske tre slag, som ikke bare var flade." I hvert fald er der tre slag, som gør meget ondt – især et på næsen, som har efterladt et sår på næseryggen og får *Alex* til at tro, næsen er brækket. Under hele seancen sidder han med hænderne på ryggen som beordret og værges på intet tidspunkt for

sig. Han er meget bange og meget ydmyg. *Alex* svarer benægtende på betjentenes spørgsmål – på dette tidspunkt har de stadig ikke identificeret sig, og det er kun pga. radioen, at han gætter sig til, det er civilklædte betjente.

"Det ved jeg ikke," svarer han på de fleste spørgsmål, eller "Jeg kender ikke nogen i rød jakke" osv. Hvert svar udløser slag i ansigtet og kommentarer fra "forhørslederen" som: "Du skal ikke

lyve, din svans." Efterhånden har *Alex* så ondt i ansigtet og kroppen, at han har svært ved at bedømme, om slagene aftager i styrke eller bare ikke rigtigt kan mærkes mere, fordi det hele gør for ondt.

Efter et stykke tid, *Alex* bedømmer det til mindst 10 minutter, presser B hans hoved ned mod sit lår. *Alex* kan ikke få luft og trækker hovedet til sig og værges med hænderne, mens han siger: "Jeg kan ikke få luft – jeg kan ikke få luft." Det er første gang, han gør nogen form for modstand. For den kommentar siger B, at "ham skal vi have i håndjern".

Kort efter beordrer B bilen ind til siden med ordene "Her er et godt sted – stop nu." *Alex* er næsten sikker på, at de her holder langs et hegn i nærheden af Rosenborg. Han bliver hevet ud af bilen som i en actionfilm og kastet ned på jorden, imens der råbes "Politi! Politi!". På den anden side af gaden står to ældre damer. *Alex* råber: "Jeg har ikke gjort noget, jeg har ikke gjort noget – lad være med at slå mere." Og oprinnet får de to damer til at komme over gaden til bilen, hvor de pænt beder om at se politiskilte. Chaufføren puffer dem væk og råber, at de skal skride. Da de insisterer, gentager han bare, at de skal skride. *Alex* hives ind i bilen, og de kører videre.

Kort efter siger chaufføren: "Hvis han bliver ved at lyve, så kan jeg godt køre en tur i skoven og tæske ham." Det gør de dog ikke alvor af, men kører til en plads i indre København, hvor anholdelsespapirerne bliver udfyldt – dog uden at *Alex* bliver informeret om, hvad han er anholdt for. Registreringen af hans fødselsdato udløser dog et bryskt "Tillykke med fødselsdagen".

Efter et stykke tid kører de til Strøget ved Helligåndskirken, hvor *Alex* får besked på at holde kæft og bliver visiteret. Ret hurtigt er en aktivist med videokamera på stedet og filmer løbende, hvad der foregår – bl.a. *Alex*, der sidder i bilen, og betjentene opfører sig "næsten normalt". Han prøver diskret at signalere, at han har fået tæsk, og at de skal ringe til hans familie, men tvivler dog på, at det bliver opfattet.

Sammen med fire andre anholdte bliver *Alex* flyttet ind i en af politiets kassevogne. Her sidder en ældre uniformeret betjent, og *Alex* fortæller ham straks, at han har fået tæsk af de civilklædte. "Det må du snakke med kriminalpolitiet om," svarer den uniformerede betjent surt og ignorerer ham ellers. De bliver kørt til Højbro Plads og ført over i en cellevogn. Her sidder de 1-1½ time og venter på, at den bliver fyldt op.

Klokken ca. 00.40 kommer vognen til Glostrup politistation. *Alex* siger igen, at han har fået tæsk af de civile betjente, og forhører sig som det første, om han kommer til at møde dem igen. Han ville ikke være i stand til at sove med frygten for at blive afhørt af dem.

At han har fået tæsk udløser, ingen reaktion, men han får da at vide, han ikke skal afhøres af dem. Lørdag kl. ca. 14 starter afhøringen. Den varer ca. en halv time og overværes af en dame fra de sociale myndigheder, som *Alex* ikke har større tiltro til. Hun spørger om det er normalt sådan at få sår på næsen – til hvilket betjenten svarer, at det er meget normalt, når man lægger folk ned ved anholdelsen, at det er næsen, der rammer asfalten først. Det stiller hende åbenbart tilfreds, og hun kommenterer vittigt: "Man vist har været lidt for langt fremme med næsen."

Efter et par timer bliver *Alex* løsladt, og næste dag tilbringer han det meste af tiden på skadestuen.

I dag, søndag den 4. marts ser *Alex* forslået ud, men virker dog rimeligt fatet. Han har overvejet at klage over politiets behandling af ham, men med tanke på, hvordan systemet indtil nu har behandlet ham, tvivler han på, at han opnår noget ved det.

Alex er fortsat sigtet - for hærværk - på basis af de tre civilklædte betjentes udsagn.

Barbarerne nedriver Jagtvej 69

Jagtvej 69 blev jævnet med jorden af maskerede, politibeskyttede nedrivningsarbejdere

Det endelige angreb på et af Københavns og landets vigtigste kulturmonument er i gang, og demonstranter samles til fornyet protest i nærheden af Jagtvej 69.

Siden rydningen torsdag har den fundamentalistiske sekt Faderhuset, kraftigt opfordret af politiet og med Borgerrepræsentationens vidende og vilje, forberedt en hurtig nedrivning. Den har reelt været i gang, siden bygningen blev indtaget, mens offentlighedsreaktionen af beslutningen af det luskede og løgnagtige Faderhuset først er planlagt til mandag kl. 10, hvor en sølvmalet og anonymiseret nedrivningskran allerede er ved at jævne den med jorden.

Det hemmeligholdes, hvilke skruerbrækkerfirmaer og hvilke skruerbrækkere som arbejder under politibeskyttelse for at tilintetgøre dette monument for den socialistiske arbejderbevægelse og ungdommens kultur. Det blev opført i 1897, betalt af de københavnske arbejderes fattige skillinger, og siden 1982 er det drevet omkostningsfrit af det unge København selv. Maskerede og hætteklædte vandaler, der skjuler sig for offentlighedens vrede, er i gang med at smadre rammerne om et århundredes kultur.

Det var her, beslutningen om at skabe en international kvindedag – 8. marts – blev truffet i 1910 med den tyske revo-

lutionære kvindeforkæmper Clara Zetkin som forside. Lenin og Rosa Luxemburg har talt i huset.

Det er en glædens dag for Ruth Evensens arbejder-, ungdoms- og kvindedefjendske sekt.

Det er en skammens dag for Socialdemokraterne i København, der under Ritt Bjerregårds anførsel har solgt arbejderbevægelsens kamp og rettigheder til profascistiske fundamentalister i nært samarbejde med hele den borgerlige reaktion, ikke mindst Dansk Folkeparti.

Arbejderbevægelsens institutioner, de selvudnævnte kustoder, har fejlt holdt deres kæft under forløbet.

De sammensluttede barbarer har i 2007 udløst en krig mod det unge København, som vil gå over i historien som et af de største angreb på den københavnske befolkning nogensinde, i al fald i nyere tid. En ny generation af unge vil belært af politibrutalitets og systemterror kaste sig ind i kampen for et andet samfund end et, der smider hundreder af unge i fængsel for at ville bevare et traditionsrigt hus.

De unge, der har forsvaret Jagtvej 69 mod barbarernes felttog, har forsvaret arbejderbevægelsens, den progressive kulturs og det store flertals interesser, selvom de lægges for had i de borgerlige medier.

Jagtvej 69 dør aldrig: Ryd Rådhuset
kpnet.dk 5. marts kl. 8.10

Annisette: 'Myrder i udlandet og smider ungdommen på porten'

Vi synes resten af Danmark skulle stå sammen med os her i dag. Og alle der er forhindret vil trække vejret dybt og tænke på hvad lille Danmark og Danmarks befolkning har været ude for de sidste mange år med ulovlige krige og myrderier og en regering som totalt står til ansvar for en masse brutalitet. Og nu det sidste skud på stammen - at man smider den danske ungdom på porten fra et hus man har foræret dem foræret til nogle spekulanter som ingen af os har brug for. På den måde er det en total tragedie - også at

vi nu mister et fantastisk hus, som har været rammen om alle mulige folkelige begivenheder i mere end 100 år. Jeg fatter ikke, hvem der er, der går og river det ned lige nu. Det må være skruerbrækkerarbejde - jeg tror nu skal folk sgu på banen. Vi er altså mødtes her i dag for at hjælpe lidt til.

Annisette i TV2 News under nedrivningen af Ungdomshuset sammen med Anne Marie Helger, hvor de sang for de protesterende ved Nørrebros Runddel.

8. marts 2007:

Kvindekamp og ungdomskamp er klassekamp

Det er en plastisk illustration af situationen for kvindekampen i dag, at selve fødestedet for dens internationale kampdag 8. marts – huset på Jagtvejen 69, København N – er blevet jævnet med jorden.

Kvindernes kamp for ligestilling og frigørelse skal undertrykkes, glemmes, fjernes fra det politiske landkort. Og alligevel er kvindekravene vigtigere end nogensinde. Internationalt er det kvinderne, som rammes hårdest og lider mest under sult, analfabetisme, økonomisk og seksuel udbytning og undertrykkelse.

Og alligevel ser vi kvinder over hele verden kaste sig ud i kamp ikke bare for særlige kvindespørgsmål, men i den generelle politiske kamp mod imperialismen og krig, mod national og social undertrykkelse.

Kvindekampen er en del af klasse-

8. marts markeredes, at den internationale kvindedag var grundlagt på Jagtvej 69 i 1910 under Clara Zetkins forsæde. En stor kvinde- og ungdomsdemonstration gik fra Blågårds plads til rådhuset.

kampen. Palæstinensiske og irakiske kvinder tager del i modstanden mod besættelsesmagterne. I Danmark er

unge kvinder i stort tal gået ind i forsvaret for Jagtvejen 69, fordi det har været et fristed for den stadig mere altomfattende, fornedrende kønsmæssige og seksuelle undertrykkelse.

I den herskende klasses selvforståelse er Danmark et foregangsland for kvindernes ligestilling. Men der er meget langt til ligestilling, og endnu længere til kvindernes frigørelse, som kun kan realiseres i et socialistisk samfund.

Ligeløn er indført ved lov, men aldrig i praksis. Kvindernes løn ligger på tre fjerdedele af mændenes. Kvinderne har de dårligste arbejdsforhold, ringeste pensionsordninger og rammes hårdest af de omfattende velfærdsnedskæringer i den offentlige sektor.

Den 8. marts blev indstiftet som arbejderkvindernes kampdag. Den vil bestå, så længe der stadig eksisterer undertrykkelse og ulighed.

8. marts: Befri den irakiske kvinde

Af Hind Al-Naimi Kjær

Tidligere havde irakiske kvinder gode muligheder for sundhedspleje og uddannelse. Iraks sundhedssektor var den bedste i hele regionen. I 1974 indførtes skolepligt. Og i 1984 fik Irak UNESCO's pris for sin alfabetiseringskampagne, der var den mest omfattende i hele verden.

I et samfund i totalt kaos er kvinderne de første ofre. I Iraks tidligere grundlov gjaldt kvindernes civile rettigheder over hele Irak. I den nye grundlov er alt dette skudt tilbage. Den nye forfatning åbner for religiøse og klanagtige standarder, som varierer fra gruppe til gruppe og fra region til region. Der skal nu være 25 procent kvinder i det nye parlament. Men hvem er disse kvinder? De er kun kendt for, at de støtter besættelsen.

Dagliglivets basale behov fungerer dårligt, alt fra strøm til vand. Alt, som hedder genopbygning, gik i vasken på grund af korrupsion udøvet af besættelsesmyndighederne og de såkaldte irakiske regeringer. Krigen har betydet tusindvis af ofre. Hovedparten af disse

er mænd, hvor fædrene var de eneste forsørgere i familierne. Nu må kvinderne derfor arbejde, for at børnene kan overleve. Og arbejdsmulighederne er utroligt begrænsede. Kvinderne kan næsten ikke gå uden for en dør uden mandlig beskyttelse.

Handel med kvinder er også omfattende. Det sker gennem mafiaen, som myndighederne godt kender til. Politiet står ved skoleporten og beskytter de biler, som bortfører pigerne enten til prostitution eller for at få løsepenge. Pigerne bliver bortført, solgt, eksportet til udlandet eller tvunget til prostitution i lukkede bordeller.

Det nye Irak er et paradys for alle former for kriminalitet, som tidligere var helt ukendte. Narkotika og organhandel er blevet de nye store markeder.

Familielivet præges af usikkerhed og angst. Forældre skriver familiens adresse på ryggen af deres børn med en bøn om, at dem, der finder liget, bringer det hjem til familien. De fødende

kvinder kan ikke altid nå til hospitalet, især ikke når der er udgangsforbud.

Når der sker sekteriske militsangreb, står amerikanerne og det irakiske politi blot og ser på. Irakerne ved, at politiet ikke beskytter dem. De har totalt mistet tilliden til de irakiske sikkerhedsstyrker. Over to millioner irakere er flygtet til Jordan og Syrien. Hundretusinder er internt fordrevne.

Der er simpelthen ingen anden udvej for de irakiske kvinder end at slutte sig til modstandsbevægelsen og bekæmpe den besættelse, som er grunden til Iraks og deres katastrofale tilstand.

Måske vil den 8. marts igen få betydning i Irak, men først efter befrielsen.

Hind Al-Naimi Kjær er en irakisk kvinde, bosiddende i Danmark.

Dag 1: Anholdt uden for Ungdomshuset

Min personlige beretning

Af ZIA, København

ZIA blev anholdt torsdag den 1. marts om morgenen ved Runddelen uden for Ungdomshuset som en af de første under rydningen. Hun er en ung kvinde med indvandrerbaggrund – og medlem af DKU. Hun er stadig sigtet.

Torsdag den 1. marts tidligt om morgenen står vi rigtigt mange mennesker foran Ungdomshuset og kigger stille og roligt på, at politiet rydder det. Der er stille med undtagelse af, at der indimellem kommer nogle tilråb fra de mange, der er dukket op for at kikke på ligesom mig. (Note 1)

Politiet vælger at håndplukke nogle enkelte fra mængden, og der opstår tumult mellem folk og politi. Politiet vælger også at tage mig, men det er stadig ikke gået op for mig hvorfor. Jeg blev sigtet for ikke at have fulgt politiets ordre på at forlade stedet, men det var der så mange andre, der valgte ikke at gøre. Da politiet tog mig, strittede jeg selvfølgelig imod, da jeg mente og stadig mener, at det var uretfærdigt at tage mig.

Andre har senere fortalt, at der havde været tre politibetjente til at trække mig væk fra den øvrige mængde. På trods af, at de var tre, vred de min arm om på ryggen for at få mig til at makke ret, men strammede blot mere, når jeg skreg *AV!*

De smækkede mig op ad en hvid politivogn og gav mig strips på hænderne, meget stramt. De tjekkede min taske og sagde meget skrap, at jeg skulle slappe af; med en kold og kontant stemme blev jeg ved med at svare JA.

Jeg blev sat i ”tog” på en meget kold og våd jord foran Ungdomshuset og ventede på, at der ville komme et stykke transportapparat for at køre os ind på stationen. Pigerne og drengene sad i ”tog” hver for sig. Der er ingen af os, der får at vide, hvad tid det er, og om vi er anholdt eller tilbageholdt, eller

ZIAs ”tog” ved arrestationen på Runddelen om morgenen den 1. marts

nogen former for information.

I vores række i ”toget” sidder en tidligere bz’er og mor til en af de 13-14-årige drenge, der er blevet anholdt og nu er i drenge-rækken. Hendes søns bukser er faldet ned, så han sidder på den våde asfalt på sine underbukser. For at rette dem op kommer drengen op på benene, og han løber ind i mængden og væk. (Note 2)

Vi sad også der på asfalten sammen med en fredsvagt, mor til en 13-årig anholdt pige. Hun havde prøvet at beskytte sin datter, da politiet havde taget fat i hende, men forgæves. Der var ikke noget at gøre, de skulle begge med på politistationen og registreres – selv om datteren var under 15 år.

I det ”tog”, der er ved siden af mig, sidder en journalist fra Ritzau. På trods af, at han havde informeret om sit erhverv, måtte han ikke vise sit pressekort til politiet, og han blev slæbt med på politistationen sammen med os andre.

Mens vi sidder og blive kolde og våde, bliver jeg ved med at fortælle politiet, at mine hænder gør ondt, og at jeg gerne vil have, at de kigger på dem. Den ene betjent kigger mig i øjnene og siger nej. Efter at have skreget efter hjælp i lang tid er der en politimand, der viser sig fra sin menneskelige side. Han lover, at mine strips vil blive løsnet, men der går i hvert fald en halv time, fordi de har

travlt med at passe barrikaden. De retter den ene strips, så jeg faktisk godt kan få hånden ud, men jeg beholder den i af frygt for, at de igen vil stramme den.

Politiet går rundt og skriver anklagen ned på et stykke papir, som de senere lægger i vores jakkelommer. De registrerer vores signalement, navn på politibetjent, der er ansvarlig, den anholdtes navn, adresse og personnummer.

Da betjenten ikke kan stave til mit navn, fortæller jeg, at jeg føler, det er nedværdigende og diskriminerende, at hun kan stave til alle andres navne, men ikke mit. Hun bliver sur på mig og siger med en uforstående stemme, at de har været søde ved mig ved at løsne mine strips, og hvorfor jeg så skal fyre en beskyldning i hovedet på dem. Hun fortæller, at hun selvfølgelig ikke kan stave til mit navn, fordi hun aldrig har hørt det før – det skal lige nævnes, at jeg er den eneste i Danmark med dette navn. Men det ender med, at jeg staver mit navn, og alligevel opgiver hun ved mit mellemnavn. Hun når ikke at få mit efternavn med.

På et tidspunkt begynder tilskuerne/demonstranterne at kaste med ting mod politiet, og vi gør opmærksom på, at vi vil blive trampet ned, hvis demonstranterne stormer politiets blokade. Det kunne de godt forstå, men havde ikke overvejet det, før vi gjorde dem opmærksom på problemet. De fik bekymrede udtryk i ansigtet og meget

travlt med at finde noget transport til os, hvilket ikke var særlig betryggende. Det kan godt være, at politiet har haft meget lang tid til at arrangere denne rydning – men der er ingen tvivl om, at der var nogle løse ender, der ikke var tænkt ordentligt igennem.

Vi piger bliver hentet som de første. På den ene side var det rigtig rart ikke at skulle sidde der længere, og på den anden side ret sexistisk. I ånden af, at det meget snart er 8. marts, ville man tænke, at vi piger kan da klare lige så meget som mænd. Under køreturen spørger vi igen, om vi må få vores strips af, og får at vide, at det må vi, når vi kommer på stationen.

Da vi kommer ind på politistationen (Bellahøj), viser det sig, at vi er de første derinde. Der er en lang gang i kælderetagen med et kontor i midten. Til højre for kontoret sidder pigerne på en bæk med kvindelige og mandlige betjente, og til venstre sidder drengene med udelukkende mandlige betjente.

Min ene hånd er helt blå og hævet, og da jeg viser den til politiet, vil de først ikke fjerne mine strips, men da de lidt ældre kvinder har talegaverne i orden, får de dem til at indse, at det ikke er i orden at behandle nogen på den måde, og at de skal behandle os ordentligt, når vi er i deres varetægt. En af de udenlandske betjente klipper mine strips op. Min ene finger gør endnu i dag ondt og er nærmest følelsesløs. Lægen siger det kan være en nerve, der sidder i klemme. Hvis man ikke allerede nu er bevidst om det, og det bliver værre efter to uger, kan dette give varige men. Uhyggeligt perspektiv.

Der kommer hele tiden flere og flere piger til. Der kommer også unge piger, der var inde i Ungdomshuset, da det blev stormet af politiet, og jeg fik heldigvis en chance for at snakke med dem. De fortalte, at politiet havde taget deres (hjemmelavede) gasmasker af og derefter smidt tåregas i huset – med det ene formål at skade og pacificere de unge. Nogle havde grædt blod ud af øjnene. Flere af de unge, der havde været i huset, havde tydeligvis fået tæsk af politiet.

En tysk pige blev båret ind af en politibetjent, som selv sagde, at hun havde brug for en læge, og at hun havde været mentalt væk i et stykke tid. Da hun kom lidt til sig selv, bad hun om at blive til-

Dag 1: Jagtvej er spærret - politiet er løs!

set af en læge, og betjentene sagde, at de gjorde hvad de kunne, men de gjorde intet. De videreformidlede ikke hendes behov for en læge til nogen. En dansk pige havde hul i hovedet og blod i ansigtet. Den ene betjent sagde, at der ikke skete noget ved, at hun ventede. Vi gjorde klart for betjenten, at det kunne han da ikke vide, eftersom han ikke var læge. Men han var ligeglad eller for dum til at forstå det.

Når man skal ”indkvarteres”, kommer man ind på kontoret, hvor dørene hele tiden har været åbne, og bliver registreret.

Der står tre-fire betjente og kigger på én, snakker til én og roder ens ting igennem og spørger om navn, adresse og telefonnummer og alt muligt på samme tid, så man bliver helt forvirret og kommer til at udtale ting, man fortryder bagefter.

Vi bliver hentet en af gangen for at blive registreret og sat i en celle – pigerne på første sal, drengene i stueetagen.

En af drengene står i kontoret og bliver registreret. Pludselig kan vi høre, at han råber, og der bliver noget tumult derinde. Han begynder at råbe ”BENJAMIN!!”, og dørene bliver lukket. Vi begynder at råbe, både inde fra drengenes og pigernes gang. Døren ind

til pigerne bliver kun lukket på klem, og min veninde, som jeg blev anholdt sammen med, står ved døren og kan se, hvad der forgår. Hun fortæller, at der sidder nogle betjente oven på denne dreng, der råber. Derefter bliver der stille, drengen bliver fjernet, og dørene bliver åbnet igen.

Jeg havde faktisk ca. 5.000 kr. i småpenge på mig, fordi jeg ikke regnede med at blive anholdt, men ville tage i banken senere på dagen for at få dem vekslet. Pengene var naturligvis ikke mine, men seminariets (Note 3). Det var småpenge fra den studietur, vi havde været på med de nye studerende. Betjentene kalder mig en lille bankrøver. De bliver irriteret over situationen, men siger, at de bliver nødt til at tælle dem alle sammen, for at jeg ikke senere kan klage over, at der mangler penge.

Så kommer de på den kloge idé at sende et par gutter i banken for at få dem talt op. Jeg spørger, om de så ikke kan få dem vekslet til sedler, da jeg så ikke behøver at gå i banken. Vi ender med at stå og grine lidt af det. Pengene bliver talt op, mens jeg sidder låst inde i min celle, og i princippet kan jeg ikke vide, om de har taget nogle penge fra den pose. Posen med småpengene blev heller ikke registreret i mine papirer.

Da jeg skal kropvisiteres, er det natur-

**Senere dag 1:
Nørrebrogade flyder
af tåregas**

ligvis en kvindelig betjent, der gør det. Hun spørger mig, om jeg har sprængstof på mig, og jeg siger JA for sjov, og vi griner af det ... Men når jeg tænker på det efterfølgende, virker det faktisk ret nedværdigende, at hun spørger mig om det. Hvorfor skulle jeg have sprængstof på mig? Jeg er jo ikke en selvmordsbomber eller terrorist, bare fordi jeg har et udenlandsk navn.

Den samme betjent, der kropsvisiterede mig, sørgede for, at min veninde og jeg kom i celle sammen, og hun spurgte, om hun ikke var sød, fordi hun lige havde ordnet det for os, rigtig hygieonkel-teknik, og lidt ubehageligt.

Jeg kommer op i cellen, hvor min veninde sidder. Der er en bænk, der er lang nok til, at man kan ligge to personer med bøjedede ben, og vi ender med at blive seks piger i alt. Det betyder jo så, at fire af os må sidde og ligge på gulvet. Vi fik godt nok et tæppe hver, men det lignede mere meget store viskestykker, for de var meget tynde og varmede slet ikke. Der var varme i et rør, der var bygget ind i en kasse, som var en del af væggen. Det var nærmest lunkent og slet ikke i stand til at varme cellen op. Vi frøs og bad om flere tæpper, men fik først nogen mange timer efter. I dag er min veninde og jeg ramt af influenza. Vi er meget forkølede og har hostet lungerne ud siden i fredags.

Jeg sad i celle med en pige fra Sverige, der fortalte, at hun var blevet sparket i maven af politiet. Hun havde også været med under urolighederne den 16. december, hvor hun blev anholdt og havde tilbragt tre dage i Vestre Fængsel og senere udvist til Sverige. Hun fortalte, at de kunne finde på at komme ind i hendes celle i tide og utide og bede hende om f.eks. at tage sit tøj af, så hun stod nøgen – og så grinede de af hende.

Der var også en pige på 15 år, som var på vej i skole torsdag morgen. For det

blev hun anholdt.

Kl. 17 får vi vores første ”måltid” – en fesen halv amagermad med saltet, stærk salami og agurk. Politiet ved godt, at halvdelen af de anholdte er veganere, vegetarer eller muslimer.

Kl. 2 om natten, lige før vores andet måltid, blev stort set alle under 18 og alle, der ikke var danske statsborgere, kørt til Vestre Fængsel.

Kl. 3 blev vi så vækket, lige efter de unge var blevet flyttet til Vestre Fængsel for at få en ussel Burger King-burger. En pige i cellen ved siden af vores gik helt amok over maden (gid vi alle var stærke nok til at sige fra over for så latterlig og nedværdigende kvalitet af maden!).

Der var dog ikke mangel på toiletbesøg og mulighed for at hente vand, vi skulle bare sige til.

Ca. lidt over kl. 4 om natten bliver jeg bedt om at komme til afhøring. Jeg kommer ud fra cellen, tager mine sko på, meddeler, at jeg ikke vil udtale mig, tager mine sko af og smutter ind i min celle igen. Jeg fortryder nu, at jeg ikke bad dem skride ad helvede til ud af min celle, da jeg ikke havde noget at snakke med dem om.

Kl. lidt over 8 er jeg den sidste i min celle, der kommer ud. Jeg bliver løsladt. Jeg kommer ud til en dame, som beder mig kigge min taske igennem. Alle skolens småpenge mangler. Hun går et øjeblik og kommer tilbage med posen. Hun skriver pengene ind på mine papir og beder mig om at skrive under på dem, hvilket jeg nægter. Hun truer mig med, at hun ellers ikke kan udlevere pengene, da de ikke er skrevet ind i mine papirer.

Jeg overvejer situationen, og tilbyder hende at skrive under, hvis jeg kan få en kopi af papiret. Det vil hun ikke udlevere, men truer mig med, at jeg skal blive der i længere tid, hvis jeg

ikke skriver under. Jeg nægter stadig og tager en diskussion med hende om, hvorfor det er mig, der skal tage konsekvensen af, at de har begået en fejl. Det kan hun ikke svare på. Jeg bliver sendt ind i min celle og bliver hentet igen efter 10 minutter. Hun er sur og siger, at jeg kan tage pengene, men at hun nu skulle til at lave papirarbejde. Jeg markerer, at det stadig ikke kan være mit problem, at de har lavet en fejl.

Da jeg kommer ud fra politistationen, venter min veninde udenfor, det er rigtig rart og vi giver hinanden et kæmpe kram. Det føles helt, som om vi har bestået en hård prøvelse, og det har vi jo egentlig også. Hun fortæller mig, at retshjælpen venter med mad og kaffe lidt længere nede ad gaden.

Da vi kommer ned til dem, står vi og snakker lidt om mine oplevelser, og hvad jeg så derinde. De fortæller så mig, at politiet havde råbt ’perker’ efter nogle af drengene med arabisk baggrund. Men drengene havde ikke en optager på sig, for man kan vist ikke bruge ord mod ord i retten. Det ærgrede vi os ret meget over.

Jeg røg en smøg sammen med dem og udfyldte nogle papirer og sagde pænt tak og farvel.

Tirsdag d. 6. marts

Noter:

1. Dette er min personlige beretning af mine oplevelser af min første anholdelse 1. marts som en af de første den morgen, ungdomshuset blev stormet og ryddet af politiet.

Min tidsforømmelse på selve dagen er ikke helt korrekt, og det er muligt, at hukommelsen svigter med nogle detaljer – dette beklager jeg.

2. Senere fredag møder vi drengens mor på Nørrebrogade, og hun fortæller at politiet nåede at spænde ben for drengen, inden han ”faldt” ind i mængden af tilskuere. Eftersom drengen stadig havde strips på hænderne, kunne han ikke tage fra og var faldet og slået sig, han havde været på skadestuen og fået et par sting og fået konstateret hjernerystelse. Jeg mødte ham senere fredag til stormøde i Folkets Hus, og han så ikke ud til at have det særlig godt, men det var smukt, at han på den måde slap væk, og han ikke gav op, men kom til stormøde. Det var en lille sejr, der varmede i dette meget kolde øjeblik.

3. ZIA er pædagogstuderende.

Bar ikke maske:

Anholdt og varetægtsfængslet

En personlig beretning fra H.s kæreste

Jeg kalder hovedpersonen for H – min voksne kæreste på et par og halvtreds år – det er ham, der nu sidder i Vestre Fængsel, idømt 23 dages varetægt – sigtet for at have skubbet en container med flasker ud på Nørre Allé i forbindelse med demonstrationen fra Blågårds Plads på rydningens første dag (1. marts). Vi var sammen taget med for at protestere mod det vilde politiovergreb på de unge og deres hus, til demo'en fra Blågårds Plads, som startede nok så fredeligt. Hverken H eller jeg bar masker eller var indstillet på slagsmål med politiet. Vi brugte simpelthen vores grundlovssikrede ret til at demonstrere. Vi var i demonstrationen, da politiet med en såkaldt knibtangsmåne forvandlede den til en kampplads og en slagmark – og vi søgte ud i sidegader og ret hurtigt væk derfra.

Men min fortælling begynder egentlig først fem dage senere ved en fredelig Reclaim Ungeren-demonstration. Vi møder op på Nørreport, der var allerede mange og flere kom hele tiden til. Stemningen er god, vi går nu ud imod Christiania. Vi går i den bagerste del af demoen. H. der har for vane at holde øje med nummerplader, peger på Hollændervognen bag os, nyligt hentet hjem og indregistreret på danske plader. Da vi når Christianshavns Torv vælger vi at nuppe en pølse. Vores ven J, som vi følges med, lægger vores banner op på pølsemandens tag. Pludselig kommer to mænd og tager H. under hver sin arm. "Du følger lige med" siger den ene. Uden at nogen af dem identificerede sig. Jeg bliver naturligvis forskrækket og spørger, hvad fanden de har gang i – og får besked på at blande mig uden om. Vi er nået rundt om pølsevognen og ser de trækker ham hen imod et salatfad, og bliver så klar over det er civilt politi. Jeg råber, at han ikke har gjort noget, vi har jo bare gået i en fredelig demo. De råber bare tilbage "Det ved du ikke en skid om." Jeg svarer "Det gør jeg, det er min kæreste."

Jeg får et svar tilbage, om at det er en gammel sag, og at de har billeder af ham. Hvad kan det være?

Vi få travlt med at komme ned til

Christiania for at finde H.s datter i det store mylder af mennesker. Men først møder vi en god ven, som hjælper os med at få anholdelsen registreret hos ABC (en frivillig gruppe der hjælper med at finde ud af, hvor folk kommer hen, og hvornår de kommer i dommervagten) Med gode venners hjælp finder vi hans datter, som bryder fuldstændig sammen, som hun efterfølgende siger "Jeg kan slet ik ha' det, med alle de historier jeg har hørt om hvordan de behandler dem. Det er jo ligesom den tortur der i irakiske fængsler." Vi får trøstet hende og bliver enige om at gå ind på Staden og få en øl og sidde lidt ned. Hun får informeret sin bror, som gerne vil med i retten, som vi ved skal være inden 24 timer.

Kl. ca. 19.30 vælger vi at gå, vores og H.s datter vil vise solidaritet med ham og alle de andre anholdte og fængslede og tager til larmedemo udenfor Vestre Fængsel. Jeg vælger at tage hjem, både fordi jeg er ved at blive godt syg og hvis nu H skulle ringe.

Kl. 00.00 ringer H. Jeg bliver utrolig glad for at høre hans stemme og snakker løs, men han siger "Nu hører du hvad jeg har og sige, jeg har kun meget kort tid." Han beder mig skaffe navn og telefon nr. til en advokat til retten næste formiddag. Han når at fortælle han er ok og siger vi snakkes ved om 2 timer, hvorefter samtalen bliver afbrudt.

Jagten på sagføreren går ind. Mens jeg snakker med en kammerat om det, banker det på døren. Vores ven åbner i den tro, at det er kammerater, der vil vise solidaritet. Kl. er nu 00.15 og der står tre civilebetjente i min entre. Jeg beder om at se en dommerkendelse, men får at vide at det behøver de ikke, da de lige er budt indenfor. Jeg meddeler, at det er de ikke, da det er min ven der har åbnet døren, og at han ikke bor her. Jeg beder igen om en dommerkendelse og oplyser at det er vores grundlov, som de overskrider. De siger at de ikke behøver nogen, og at de kender loven bedre end jeg gør, og hvis jeg ikke dæmper mig og følger deres ordrer, vil de også tage mig med på stationen. De siger de skal bruge noget af H.s tøj og tager mit Palæstina-halstørklæde, H.s jakke og et par støvler.

Jeg beder om at få en kvittering på, hvad de har hentet og får bare at vide, at den vil H. få udleveret. Jeg beder om at se deres skilte, således jeg kan få deres navne til en klage, jeg får kun lov til at se de 2 meget hurtigt og når kun at konstatere at den ene hedder Lasse, den anden sagde han hed Rasmus imens han hev sit skilt af. Den tredje ville ikke identificere sig og sagde at jeg bare kunne ringe til Bellahøj. Hvilket jeg naturligvis gjorde, hvor jeg bare fik oplyst, at det kunne jeg klage over på politi.dk. Hvilket jeg naturligvis gjorde.

Klokken var efterhånden blevet 02.20, og jeg var utryg, fordi H. ikke havde ringet tilbage. Jeg ringede til Bellahøj og fik oplyst at de havde flyttet ham til Vestre Fængsel, fordi han ikke ville samarbejde. Jeg sagde naturligvis at han jo skulle ringe tilbage for at få navn og nr. på hans advokat, som han jo havde krav på og skulle bruge i retten. Hvorefter jeg fik beskeden "Det skal du ikke tage så tungt, han få jo en beskikket advokat" ...

Det lykkedes at finde ud af, at han skulle i grundlovsforhør i dommervagten (som ligger i den ene ende af Politigården) næste morgen lidt efter 10. Han fik ikke kontakt til sin advokat. Sigtelsen blev læst op: Han var anklaget for sammen med en anden (som politiet ikke havde i sin varetægt) at have skubbet til den i starten omtalte flaskecontainer den 1. marts. Nu blev dørene lukket og tilhørerne blev hældt ud. Vi mener at høre at hans beskikkede forsvarer sagde at han erkendte at have været til demo, men ikke var skyldig i sigtelsen. Næste gang vi kom ind, var for at høre afgørelsen. 23 dages varetægtsfængsling for denne farlige forbrydelse – med skærpet besøgs- og brevkontrol. Min klage over betjentenes indtrængen i min lejlighed blev pure afvist. Jeg fik to minutter sammen med H. før de førte ham tilbage til Vestre, hvor han sidder endnu ...

Kort efter politiet rømmede byggetomten på Jagtvej 69, blev pladsen genindtaget og omdannet til en mindeplads for Ungeren - Ground 69, med blomster, hilsener, billeder, graffiti, bamser...

Som om det ny operahus, danske soldaters deltagelse i neocon'ernes imperialistiske røverkrig mod verdens fattige og undertrykte og himmelhøje og fede koncessioner ikke er nok for kapitalens nålestribede skyggeregering, i direktionslokalerne, hævet over byen, så kræver de ensretning og lydighed, ellers er det Mütze ab ...

Attentatet og mordet på Jagtvej 69 og den efterfølgende ikke-erklærede undtagelsestilstand er nøje planlagt og følger helt manuskriptet fra magtens stinkende korridorer, hvor hver aktør har fået tildelt en rolle, de skal udfylde efter manuskriptforfatterens og instruktørens anvisninger.

Reaktionære politikere, politi, diverse medieludere, Faderhus ... instrueret af nyliberalismen/neocon'erne.

Det, vi er vidne til, er en uropførelse af kapitalmagts totalteater "Nedkæmpelse af større civil uro ... en optakt til borgerkrig", sat i scene for at afprøve terrorlov, udvidelsen af beføjelserne til statsmagts voldsapparat. Men stadig iklædt en maske og et tyndt lag fernis af såkaldt borgerligt demokrati.

For selvfølgelig skal de unge da ha' et hus ... Det skal bare ligge et sted

En hilsen til alle, især i "demokratiets" varetægt

Af B.C. Andersen - Arbejderforfatter, Randers

uden for byen, hvor det ikke trækker de omkringliggende ejendommers værdi ned!

Og selvfølgelig var det et sammenfald af uheldige omstændigheder og en misforståelse, at psykisk syge hjemløse af anden etnisk baggrund blev anholdt og slået af sted, da politiet smadrede døren ind til Gaderummet ... De skal naturligvis have anvist deres sted, men et, hvor de ikke syner så meget!

Og sådan var det slet ikke ment, da en dreng på sin fødselsdag blev bortført på åben gade af tre civile uroer, taget med på en køretur, gennembanket og truet med en tur i mosen eller skoven ... Det her er Danmark, hvor der hersker retssikkerhed og demokrati, ikke en bananrepublik med dødspatuljer!

Og se, kære små piger, nu har I stået og grædt over Ungeren, her er et par småsten som kært minde, ud over knippelsuppen, I fik i går ... Og nu må I passere gaden, så vi kan hjælpe andemor og ællingerne over!

Vi vasker vore hænder, det er slet ikke os. Det er en hård kerne af kriminelle elementer, hvis forældre har svigtet, og som skulle sættes til at rydde op efter deres skarnsunger på Nørrebro!

Og Ruth og Moses skriger taksigelser i orgasme og jubelsang til den sande herre ... De er kørt i front som bannerførere for det videre felttog. Nu gælder det hele Danmark – bøsserne/de lesbiske, abortlæger, anderledes tænkende, der ikke slutter op om det zionistiske Israel. De kristne fundamentalisters alliance med neocon'erne og drømmen om totalt verdensherredømme ... Snart ruller Faderhuset ud under kors og dannebrog for at gøre, hvad ligesindede trosfæller i USA har gjort smertefrit i flere år: nedskydning af de ugudelige, som trodser herren!

Den kapitalistiske statsmagt fører ikke kun angrebskrig i Irak og Afghanistan. Den har påbegyndt sin terrorkrig inden

for landets egne grænser. Målet er at skræmme befolkningen fra at gøre modstand mod ensretning, nedskæringer, neocon'ernes drøm om verdensherredømme og den igangværende krig mod verdens fattige og undertrykte.

Dette totalteater, vi har været vidne til i de københavnske gader, opføres overalt inden for EU og i de lande, som bakker op om USA-imperialismen – i Englands byer med store koncentrationer af muslimer og alternative miljøer spærres bydel for bydel af, og det engelske Gestapo, driver uhæmmet klapjagt på folk, som bor der.

Spillet er blodig alvor. Det er klassekamp, de undertrykte mod herrerne. Vi har set en flig af, hvad der er under den kapitalistiske statsmagts demokratiske maske, og hvor tynd fernisen af retssikkerhed er!

At der endnu kan være folk på den såkaldte venstrefløj og blandt andre progressive, som hænger fast i den borgerlige, kapitalistiske statsmagts hængedynd og har tiltro til såkaldte retsprincipper og demokrati, er for mig en gåde!

- FULD STØTTE TIL DEN FORTSATTE KAMP
- FRIGIVELSE AF DE POLITISKE FANGER

Kampen for Ungeren bliver mere mangfoldig for hver dag - og spænder fra brændende barrikader over 'Division krammedyr', uddeling af blomster, gadekøkkener og meget, meget mere

Retsstat? Politistat? Klassestat!

'Danmark er en retsstat,' har det uop-hørligt lydt som argument for, at de unge, der har kæmpet for Ungdomshu-set på Jagtvej 69, bør affinde sig med, at kommunen har solgt deres elskede fristed til en fundamentalistisk kristen sekt. Huset er blevet lovligt solgt, og loven skal altid følges, og så er der ikke mere at gøre ved det.

Men man kan også tegne et andet billede. Et billede, der viser, at der ikke altid gælder de samme spilleregler, alt efter hvem man er. Og samtidig et bil-lede, der viser, at politiet har fået mere og mere magt på bekostning af den almindelige medborger.

Ulovlig praksis

En af nyere tids mest berømte politiske sager er den såkaldte Tamil-sag. Den borgerlige regering under Poul Schlüter havde indført en praksis over for tamil-ske asylansøgere, der var ulovlig i for-hold til gældende regler. Den borgerli-ge regering var blevet advaret, men trods advarslerne fortsatte den ulovlige praksis. Skandalen ramte og tvang den borgerlige regering til at afgive magten til Socialdemokratiet.

Ulovlige love

I efteråret 2006 blev retssagen mod Tvinds ledelse afsluttet. Det viste sig, at ledelsen ikke havde begået lovbrud; man havde derimod blot brugt almindelig virksomhedspraksis – nem-lig at få offentlige tilskud og betale så lidt som muligt i skat. Men sagen om Tvind har en lang historie, og den mest betydningsfulde del (for denne histo-rie) ligger i 1996. Dengang havde vi en socialdemokratisk regering, der indførte en lov, som skulle tvinge Tvind til at lukke. En række eksperter advarede mod, at særloven mod Tvind var ulov-lig, men regeringen fastholdt håbet om at tvinge Tvind-skolerne til lukning.

I 1999 fastslog højesteret, at Tvind-loven var ulovlig.

Lovlige ulovligheder

Bilka opførte for nogle få år siden et ulovligt butikscener i Horsens, som

*"Kultur er ikke noget man skaber
kultur er noget man køber"*

var større end tilladt, hvilket de på for-hånd var blevet gjort bekendt med af de lokale myndigheder. Efterfølgende blev byggeriet lovliggjort af Anders Fogh Rasmussens regering.

Vi har altså et samfund, hvor regler bli-ver bøjet, ulovlige særlove bliver ind-ført, og ulovlig praksis jævnligt fore-kommer. Støtten tilfalder 'erhvervsli-vet', mens ulovlighederne rammer orga-nisationer og mennesker, som politiker-ne ikke bryder sig om – f.eks. flygtninge eller erklærede socialistiske skoler.

Når politikerne i dag taler om et rets-samfund, er det altså ikke et samfund, hvor alle er lige. Nogle har åbenlyst mere *ret* end andre.

Politiet har fået mere magt

Gennem de seneste år har politi og efterrettningsorganer fået stadig flere beføjelser og stadig mere magt. De to terrorpakker – indført, efter at George W. Bush udløste sin illegale og FN-stridige verdenskrig mod terror, og Foghs Danmark har været med i front – har åbnet op for, at politiet i langt højere grad end tidligere kan overvåge den enkelte medborger. Det er blevet nemmere at aflytte telefoner, tjekke perso-ners e-mail og i det hele taget overvåge enhver gøren og laden i alle detaljer,

indbefattet hvilke bøger man låner på biblioteker og meget mere.

Men ikke alene overvågningstenden-sen er styrket. Også politiets magtbeføj-elser til at skride ind er vokset. Man har i dag ret til at foretage præventive anhol-delser i op til seks timer. Politiet har med Danmarks deltagelse i Schengen-samar-bejdet også fået en række nye mulighe-der. Således er paskontrol ikke kun muligt ved landenes ydre grænser, men gælder nu også inde i landet. I princippet skal man gå rundt med pas på sig. Det lyder grotesk, men det er sandt.

Private lejligheder er blevet ransaget af politifolk uden dommerkendelse, og uden at de har vist legitimation. Og politiske organisationer, bevægelser og lokale aktivitetshuse og væresteder er blevet brudt ind i af politiet og delvist smadret. Folk, der ydede retshjælp til anholdte, talsmænd for beboergrupper og andre, der har forsøgt at skabe en smule fornuft i vanviddet, er ret syste-matisk blevet anholdt for kortere eller længere perioder.

Hvad skal man kalde noget sådant? Tankerne ledes uvilkårligt hen på et ord på otte bogstaver, der begynder med F.

Politiet har også fået muligheden for at lave såkaldte visitationszoner, hvor politiet uden konkret mistanke kan stoppe og visitere alle, man lyster. Det gen-nemførte man på Nørrebro og Christi-

Krigen mod den københavnske ungdom har kostet millioner - langt mere end salget af Ungdomshuset

anshavn fra weekenden den 10. marts.

Det er en politistatspraksis. Sidste gang, noget sådant kunne opleves i Danmark, var under den nazityske besættelse.

At bruge ordet politistat er selvfølgelig voldsomt. Men lige nu ser det ud til, at det danske samfund er forbløffende tæt på en politistat, hvor politiets beføjelser efterhånden har nået tidligere utilgængelige og uanede højder.

Det er en kombination af, at politikerne via lovgivning har givet politiet mere magt, og at politiet i det danske samfund reelt kun står til ansvar over for sig selv. Klager over politiet skal rettes til politiet.

Øvelse i borgerkrig

Urolighederne på Nørrebro i forbindelse med nedrivningen af Ungdomshuset viser med al tydelighed, hvor vidt politiet har valgt at gå.

Torsdag den 1. marts sættes antiterrorkorpsset ind mod de unge brugere af Ungdomshuset. Med militær præcision sættes angrebet ind fra oven og fra neden i en nøje planlagt rydning af huset. Gas og skum bliver fyret ind i huset, og efterfølgende bliver knipler taget i brug på de unge, der ikke allerede er blevet passiviseret. Den efterfølgende uges kampe, protester og urolig-

Det var en overvældende brutal magtdemonstration - klassestaten og politistaten i funktion ...

heder får politiet til at foretage over 750 anholdelser. Det er de omfangsrigeste masseanholdelser i nyere tid.

Ikke alene anholder politiet i flæng, men metoderne er uhørt brutale og minder i mange tilfælde om regulære gidseltagningsaktioner.

Efter en række øjenvidneberetninger, der er kommet frem, har civilklædte betjente snuppet deres ofre, pludseligt og brutalt båret af sted med dem, kastet dem ind i biler og gang på gang nægtet at oplyse deres navn og politinummer, som loven ellers foreskriver.

Der er øjenvidneberetninger om, at politiet har flået bukserne af folk blot for at ydmyge dem. Der er øjenvidneberetninger fremme om, at politiet har skubbet tilfældige forbipasserende ind i tåregas.

Der har været så mange voldsomme øjenvidneberetninger, at Amnesty International har opfordret regeringen til at nedsætte en uvildig undersøgelseskomité i forhold til politiets opførsel. Skinnet af en retsstat krakelerer – og skal gerne opretholdes.

Der er eksempler fremme om, at beboerne på Nørrebro i den afspærrede zone omkring Ungdomshuset ikke kunne gå på vaskeri, uden at politiet forlangte, at det skulle ske med politieskorte.

I et stort område på Nørrebro har der

Og der var protester under mange former - kampen er langt fra slut trods systemvold og undertrykkelse

i praksis været undtagelsestilstand. Tilsyneladende er tilfældige forbipasserende blevet anholdt og varetægtsfængslet i flæng. Domstolene, der har ekspederet sagerne i ekspresfart og varetægtsfængslet for lange perioder – også unge under 18 – har simpelthen taget gidsler.

Men ikke alene københavnere er blevet ramt af de nye politimetoder. Der er eksempler på, at politiet har lukket Storebæltsbroen for unge, der ønskede at tage til København. I Rønne på Bornholm har man forlangt at se pas fra alle, der skulle med flyet til København. Og unge fik simpelthen ikke lov til at komme med.

Politiets øgede beføjelser som følge af en række love fra de senere år har ført til, at politiet på en enkelt uge reelt har indført undtagelsestilstand i dele af København. Politiet har øvet sig i borgerkrig og terroriseret dele af befolkningen, ganske særligt ungdommen.

Politiet forsøger også at undgå enhver form for kontrol, i ganske særlig grad filmoptagelser. Under kampene blev tv-journalister forbudt at fotografere.

Det kan være, at det er politiet, som lever i en retsstat. Resten af Danmark – de mest udsatte områder – lever snarere i en politistat.

I borgerskabets stat.